

Щасливе пенні

У Джуді Муді було пенні*. Не просто якесь собі пенні. Не звичайне старе пенні з Авраамом Лінкольном.

Щасливе пенні. Без брехні!

Джуді та її родина разом із бабусею Лу снідали у кафе «Двоє курчат на плоту». Стінк замовив — а що ж іще? — оладки у формі долара.

— Я б хотіла фірмову страву — двоє курчат на плоту. І ще му-сік, — сказала Джуді.

* Монетка в один цент. — Тут і далі примітки перекладачки.

— Му-сік? — перепитав Стінк, умо-
щуючись.

Джуді тицьнула пальцем у кумедні
назви страв у меню:

— Два яйця на грінці та молоко.

— Шоколадне му для мене, будь лас-
ка, — замовив Стінк.

— Так-от, — розповідала Джуді своїй
родині, — бабуся Лу повезла мене катати-
ся на роликах у парку «Гора Трешмор»*...

— І ми саме проїздили повз один із
таких автоматів, що сплющують пен-
ні, — додала бабуся Лу.

— І бабуся дала мені стару монетку, ще
зі сімдесятих років минулого століття...

— Дуууже стару, — всміхнулася ба-
буся Лу.

* Парк розташований на місці колишнього
сміттєзвалища, звідси й назва — Трешмор
(від англ. *trash* — «сміття»).

— Ми запхали її в автомат і — погляньте! — Джуді тримала пенні із чотирилісником конюшини у підкові. На підкові було написано: «МОЄ ЩАСЛИВЕ ПЕННІ. ГОРА ТРЕШМОР, ВІРДЖИНІЯ».

— Це не щаслива монетка, — заперечив Стінк. — Це плюснуте пенні. Дивне. Наче по ньому хтось проїхався.

— Це все одно щаслива монетка, Стінку, — сказала Джуді. — Тут так написано, бачиш?

— Скільки ти за це заплатила? — запитав Стінк.

— П'ятдесят один цент, — відповіла Джуді.

— П'ятдесят один цент! Ти заплатила п'ятдесят один цент за пенні?

— Щасливе пенні, — поправила його Джуді.

— Це особлива монетка, — докинула мама. — Пам'ятна.

— Сувенір, — підтримав тато.

— Тепер я їх колекціонуватиму, — мовила Джуді, шкрябаючи свою монетку. — Це моє нове захоплення.

— Я гадав, що твоє нове захоплення — наліпки від бананів, — зауважив Стінк. — І палички від морозива із жартами.

— Стінку? Тобі обов'язково знати про мене все?

— Діти, — попередив тато. — Не починайте.

Поки вони чекали на їжу, Джуді осяяло. Вона вгледіла автомат біля каси. Крутий автомат із тим, що *ще* вона колекціонувала. М'які іграшки!

— Бабусю? — запитала Джуді. — У тебе є четвертаки?

Бабуся Лу пірнула у свою сумку.

— Чотири. Цього вистачить?

— Так. Дякую, бабусю Лу!

— Ти хочеш розчавити ще й четвертаки? — запитав Стінк.

— Ні, лишень хочу пограти у «Суперклішню», — і Джуді вказала на скляний контейнер.

— Забудь, — сказав Стінк. — Це супернеможливо. Ніхто не може перемогти Клішню!

— А-га! — гукнула Джуді. — Та людям вдається. Інакше цей контейнер був би повний. До того ж це весело. То що ти втрачаєш?

— Пфф! Гроші!

Джуді дістала четвертаки.

— Ну ж бо, Стінку. Доки нам принесуть їжу.

Вона побігла від столу до каси.

— Зачекай на мене! — гукнув Стінк.

— Один, два, три... — рахувала Джуді. — У нас рівно чотири четвертаки.

— Це коштує долар за спробу, — зауважив Стінк. — Тобто чотири четвертаки.

— Я перша, — сказала Джуді.

— Але тоді моя черга ніколи не настає, — пробурчав Стінк.

— А от і ні, якщо я виграю. Бо в такому разі у нас буде ще одна безкоштовна спроба.

— Як я і сказав. Ніколи, — буркнув Стінк.

— Ну ж бо, Стінку, — Джуді притиснула носа до скла. — Що спробувати дістати?

— Жовтого слона, — відповів Стінк. — У нього вуха стирчать догори. Ні, чекай.